

זכות רחל – מאת חכם יהודה משה ישועה פתייה

זכות רחל זכור האל לבנייה הנדודים,
 שהכניסה את צרתה לחופתה בליל שמורים,
 והיא נחבתה תחת מטתה וענתה משם דברים
 את קול שועתה וזעקתה הקשיבה נא משחקים
 קול ברמה מפיל חומה הנשמע למרחקים
 מזלזלת ושואלת הנקברת בפרשת דרכים
 איזה יוסף? איזה חופף? אהה לי על בן געורים!
 איזה בן אוני? לא ראני ולא נק מהנדים!
 הלכה לשאול מאבות כל, איפה בני היקרים?
 לכי שאלי לבן עמרם קבור בהר העברים
 בני משה אל תחשה, אן נטשתה העדרים?
 וקול מקבר נשמע מדבר בנהי וקול תמרורים
 למה דודה את נודדה לחפש בָּהָרִים?
 אני נחוצה לגדור פרצה לא עת הרבות דברים!
 משה ענה במגנה ליהושע בנה מסרתי
 יהושע בני ענני, אנה המה השבטים?
 למול בכיתתה וצעקתה בכה גם הוא לעמתה
 וקול בכיתתם ושועתם עלתה לשמי מרומים
 דומי אמי מעט רגע פן אמות ואגנוע
 אני מסרתי לזקנים ולמלכי דוד הרועים
 הלכה משם בחפזון ובאה לקברי עיר ציון
 ואמרו לה במקדש מכוון שם תבקשים ושם תמצאים
 וכראות רחל כי אין חומות וכל ואבני מקדש הם שרופים
 ואין פתגים ולוויים ואין ארון וכרובים
 צעקה מר תמרמר ותרצה מרגלה מנעלים
 וקרעה את כתונת פסים והצעיה והמעילים
 ושק חגרה עלי בשורה ונתגלגלה בין סלעים
 וטפחה יד על בן נכבד אשר נאבד בין העמים
 וקשרה חבל על עם חבל ועשתה מספד פתנים
 קפצה בחפזון לאל עליון ובקעה את כל הרקיעים
 ועלתה למעון לרום חביון ועמדה לפני צור עולמים
 ותבעה עלבון של עם ציון בשק ובכי ובתחנונים
 אָנָּה אָבִי לְקוֹל כְּאֲבִי תַפְנָה אֵלֵי בְּרַחֲמִים

צור תעודה האם עדה תהיה אבודה לעולמים?
 ואיך כלה מחיק בעלה תגרש אותה למרחקים?
 ואיך שלחת האם מקן ולא לקחת הבנים?
 ואיך נטשת הצאן תועים בין אריות ולבאים?
 ואיך תדום לבני אדום המקריבים מהם זבחים?
 האם לא תס עון פשעם בידי מים הנדונים?
 האם מצער לפניך אלה שנים בעיניך?
 ואלה שני נטה לערוב ולא חדל המכאוב
 ואיזה אות הפלאות וחספון מועד מועדים?
 מתי תרחם? מתי תנחם? ואמה דוחה מיום לַימים!
 אל איום תנה פדיום ולא תדחה עוד בדברים
 קול יוצא מעל כסא דומי בתי פלת איתנים
 מנעי דמעה מעיניך ואת חכך מתחננים
 כי מרוב שיחך ובכייתך נדדו כל העליונים
 והוא עלה עד מעלה ונקמרו הרחמים
 ולא אדום עדי אקום דמי עבדי הנשפכים
 ובזמן קצר אהיה קוצר ובוצר כל הרשעים
 אגזור אבנא תמחי צלמא ותדיק תיה לרסיסים
 ואפתח תיבות הסתומות של נשמות הבלועים
 קומי אורי התנערי ולבשי בגדך היקרים
 גם קול עמי ולאמי הם מתנודים ואומרים
 אם עונינו ענו בנו עשה נא למען שמך
 זכרנו ה' ברצון עמך

Rachel's Merit – Rabbi Yehudah Fetaya

Recall, God, the merit of Rachel, for her wandering children.

She who has brought her adversary under her own bridal canopy in a sleepless night.

She hid under the bed and responded from there [instead of her sister].

Please, from your seat on high, hear her bewail and lament.

Her thundering voice, shattering walls, can be heard from great distances.

She who was buried at the crossroads, is wailing and asking:

“Where is Joseph, where is the one who hugged me? Woe to me for my sweet child!

Where is Ben Oni, who never saw me, who never rested on my chest?”

She went and asked the Patriarchs: “Where are my dear children?”

[They said:] “Go ask ben Amram, who is buried on Mount Avarim!”

“My son Moshe, please speak up, where have you abandoned the flocks?”

From the grave, speaking to her, rose a mournful, lamenting voice:

“Why are you wandering on the mountains, what are you searching for, dear aunt?”

[She answered:] “Now is not a time for idle talk, as I have to mend the broken wall.”

Moshe, in deep sorrow, answered: “I have handed them to your son, Yehoshua.”

[She told him:] “Yehoshua my son, please answer me, where are the tribes?”

Faced with her agony and lament, he responded with his own tears

And the voice of their crying and wailing rose to the heavens.

“Please mother” [cried Yehoshua], “please stop, before I die and perish;”

“I have handed them to the elders and to the shepherd kings of the House of David.”

She left him and rushed to the grave sites of the city of Zion.

[The kings] told her: “On the Temple Mount, there they shall be sought and found.”

Alas, when Rahel saw that there are no walls nor fences,
And the Temple has been burnt to the ground,
And that there are no priests nor Levites, and no Ark nor Cherubim,
She shrieked in agony, and cast away her shoes.
She tore the striped robe, and her scarf, and her dresses.
She wore sackcloth and rolled on the rocks,
Slapping her flesh to mourn her lost son.
Clad in sorrow for God's people, she was howling in grief.
Hurriedly she leapt above, towards God, sitting on high,
Speaking for the People of Zion, and raising her voice with tears, [she demanded:]
“Please Father, see my pain, and heed my plea with mercy,
My Rock, My Hope, will Your people be forever lost?
How could You tear a bride from her husband lap and send her into exile?
How could You shoo the nesting mother, but not take care of the fledglings?
How could You abandon Your sheep among devouring lions?
How can you remain quiet while the People of Edom [Germany] turn them into sacrifices?
Were they not punished enough, were they not engulfed by vicious waters?
Are a thousand years not enough for You?
The sun is already setting on the second millennium, and the pain is not letting.
Where is the miraculous sign? When is the Time of Times?
When will you have mercy? When will you console us?
You keep putting us away, day after day!
Almighty God, redeem us already! Do not soothe us with words!”

A voice was then heard from the Divine Throne: "Hush my daughter, oh bride of the mighty!

Let your eyes stop crying; Let your voice rest from supplications.

Because of your tears and lament, the heavenly worlds are now in exile.

And He rose up above, and mercy has been invoked.

I shall not rest until I revenge the spilled blood of my servants,

And shortly I will sever and destroy the wicked.

I will cut the stone, smash the idol, breaking it to shards.

I will open the sealed coffers and release the swallowed souls.

Rise up, shake away your sorrow, and wear your precious clothes."

I hear the voice of my nation saying:

"Even if we are sinners, please do for the sake of Your great name!"

Translated by Rabbi Haim Ovadia